

Pripomíname si ...

Február 2020

4. február

Puškáš, Arno

(4. 2. 1925 Košice – 9. 6. 2001 Poprad)

- horolezec, publicista, grafik
- jeho príchodom do Tatier (r. 1945) sa začína nová éra slovenského horolezectva zameraná na športové výkony
- Puškaš urobil vo Vysokých Tatrách 209 prvovýstupov a variantov, z toho 108 v zime
- chatársky chlebič skúšal najprv na chate pod Rysmi, neskôr na Kežmarskej chate
- písal beletrizované reportáže z lezenia, neskôr vydal tri knihy a postupne k nim pribudli aj veľké obrazové publikácie (napr. Nanga Parbat, či Fanské vrchy – svet päťtisícoviek)
- za jeho životné dielo sa považuje unikátna horolezecká monografia Vysoké Tatry
- publikoval asi tisícku článkov s horolezeckou tematikou
- venoval sa grafickej tvorbe i profesionálnej záchranárskej činnosti
- zaslúžilý majster športu Arno Puškáš nesporne patril k najvýznamnejším osobnostiam povojnovej histórie tatranského športového horolezectva
- pôsobil v horských oblastiach štyridsiatich krajín sveta
- jeho najvyšším dosiahnutým bodom bol predvrchol Nanga Parbatu (7 910 m), vtedy mal 46 rokov (Kováčiková 2001, s. 5)¹.



Arno Puškáš v médiách

https://sk.wikipedia.org/wiki/Arno_Pu%C5%A1k%C3%A1%C5%A1

<http://www.jamesak.sk/jclshow.asp?Id=134>

5. február

Kray, Pavol

(5. 2. 1735 Kežmarok – 19. 1. 1804 Budapešť-Pešť)

- poľný maršál
- študoval v Kežmarku, Banskej Štiavnici, vo Viedni, získal inžiniersky diplom
- od roku 1754 dôstojník cisárskej armády, 1772 mjr. 1775 plk., 1790 genmjr., 1796 poľný maršál
- zúčastnil sa na bojoch v sedemročnej vojne s Pruskom 1753-63, na vojne s Tureckom 1788-89, s Francúzskom (1800 veliteľ porýnskej armády)
- projektoval most v Bardejove, vypracoval projekt výstavby ciest na Spiši, zhotovil mapu Kežmarku
- hlavné zásluhy pri dvore si získal potlačením roľníckeho povstania v Sedmohradsku 1784-86
- v roku 1800 dostal donáciu na panstvo Topola v Báčke



¹ KOVÁČIKOVÁ, Mira. Zmĺkol hlas rozprávača fascinujúcich tatranských táranín. 2001.

- v roku 1792 povýšený do barónskeho stavu, vyznamenaný veliteľským veľkokrížom Radu Márie Terézie (Mináč 1989, s. 247)².

Pavol Kray v médiách

<https://www.vets.cz/vpm/32845-pamatna-tabula-pavol-kray/>

<http://www.podtatranske-noviny.sk/2019/01/historicky-kalendar-3-tyzden-3/>



7. február

Kacián, Rudolf

(7. 2. 1915 Parížovce, okr. Liptovský Mikuláš – 18. 5. 1984)

- chatár
- v januári 1937 prišiel do Vysokých Tatier na Téryho chatu
- od roku 1948 prešiel na Bilíkovú chatu, zostal tam do roku 1977, keď odišiel do dôchodku
- vekom a praxou patril k najstarším tatranským chatárom
- od augusta 1944 aktívne bojoval v Slovenskom národnom povstaní
- v roku 1945 – po oslobodení Vysokých Tatier sa dobrovoľne prihlásil oslobodzovať našu vlasť
- s armádou generála Svobodu došiel do Prahy (Lampart 1984, str. 25)³.



Rudolf Kacián v médiách

https://cs.wikipedia.org/wiki/T%C3%A9ryho_chata

https://z-ne.pl/t,haslo,2065,kacian_rudolf.html

10. február

Weber, Rudolf

(15. 10. 1843 Poprad – 10. 2. 1915 Budapešť)

- publicista, editor, učiteľ
- štúdiá skončil na univerzite v Berlíne a v Paríži
- pred odchodom do zahraničia pôsobil ako vychovávateľ baróna a neskôr známeho maliara L. Mednyánszkeho v Strážkach
- bol profesorom ev. gymnázia v Budapešti
- venoval sa zbieraniu a skúmaniu folklóru a literárnych textov písaných v spišskom nárečí, v ktorom tvoril a publikoval aj vlastné básne, najmä v Szepesi Hirők a v Zipser Boten
- stal sa editorom starších textov o spišskom regióne, najmä prác J. Buchholtza a S. Augustíniho, ku ktorým pripájal biografické štúdie a komentáre



² MINÁČ, Vladimír, Viliam MRUŠKOVIČ, Dušan KATUŠČÁK, Michal ELIÁŠ, Štefan VALENTOVIČ, Augustín MAŤOVČÍK, Michal MAŤOVČÍK, Michal MAHEL, Vladimír CIRBES, Juraj VLADÁR, Karol ROSENBAUM, Ján DEKAN, Štefan KOPČAN a Helena PÁLKOVÁ. Slovenský biografický slovník: (od roku 833 do roku 1990). 1989.

³ LAMPART, Anton. Odišiel najstarší tatranský chatár. 1984.

- publikoval fejtóny, recenzie, články a odborné príspevky v periodikách (Balejová 1996, s. 149)⁴.

Rudolf Weber v médiách

https://sk.wikipedia.org/wiki/Rudolf_Weber

<https://karpatenblatt.sk/der-mundartdicher-rudolf-weber/rudolf-weber-1/>

12. február

Betlenfalvy (Bethlenfalvy), Ernest

(12. 2. 1880 Kežmarok – 18. 6. 1955 Huncovce, pochovaný je v Kežmarku)

- prírodovedec

- v roku 1912 vydal v Spišskej Novej Vsi knihu Stav poľnohospodárstva v Spišskej župe

- po vypuknutí I. sv. vojny narukoval, práve počas vojny mu napadla myšlienka spropagovať faunu Tatier, ale kniha vyšla až v roku 1937 v Spišskom Podhradí pod názvom Svet zvierat vo Vysokých Tatrách

- prispel k založeniu Zväzu ochranných poľovníckych spolkov na Slovensku a po II. svetovej vojne v roku 1949 k založeniu Tatranského národného parku

- bol podpredsedom Spišského hospodárskeho spolku

- publikoval v mnohých odborných slovenských, nemeckých i maďarských novinách a časopisoch (Lovec, Vadászlap, Aquila, Karpathen-Post ...)

- zbieral starožitnosti – jeho zbierky sa nachádzajú v popradskom a kežmarskom múzeu (Baráthová 2009, str. 38)⁵



Ernest Betlenfalvy (Bethlenfalvy) v médiách

<https://www.huncovce.sk/obec-huncovce/osobnosti-obce/ernest-bethlenfalvy/>

<https://www.slovakiana.sk/kulturne-objekty/cair-ko24ksj/mapa>

<http://files.chkopolana.eu/200007948-9798a98929/1%20Janovicova%201-35.pdf>

14. február

Kostelničák, Štefan Leonard

(14. 2. 1900 Spišská Stará Ves – 19. 9. 1949 Košice, pochovaný v Spišskej Starej Vsi)

- ornamentik

- v reholi u františkánov prijal rehoľné meno Leonard, ktoré z kresťanského presvedčenia používal celý život

- odišiel od rehoľných bratov z kláštora a vydal sa na cestu odkrývania ornamentálnej tvorby

- začal sa venovať osvetovej práci

- v roku 1921 založil spolok Ústredia magurských Slovákov

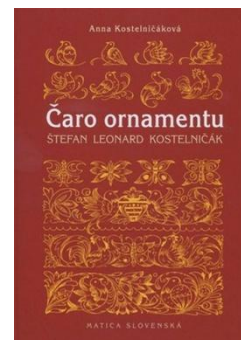
- významným činom spolku bolo založenie časopisu Naša Magura, ktorého príspevky boli v slovenčine, ale aj v goralskom nárečí



⁴ BALEJOVÁ, Anna, Marta BORNEMISZOVÁ, Mária OROLINOVÁ a Ľuba RUSNÁKOVÁ. Biografický slovník okresu Poprad: (od najstarších čias do roku 1996). 1996.

⁵ BARÁTHOVÁ, Nora. Osobnosti Kežmarku: 1206-2009. 2009.

- Š. L. Kostelničák nám zanechal odkaz nielen v podobe kresieb, ale mal oval na steny interiérov, na nábytok, keramiku, pohľadnice miest i diplomy, príležitostné listiny, ale predovšetkým tvoril originálne obrazy
- ťažiskom Kostelničákových umeleckých snáh bola slovenská ľudová ornamentika
- bohatou ornamentálnou výzdobou dekoroval významné historické dokumenty z dejín nášho národa (Pittsburská dohoda, Martinská deklarácia a i.), texty slovenských hymnických piesní, modlitby, vytvoril súbor jubilejných obrazov
- vrcholom jeho tvorby je dielo Slovenská ornamentika, v ktorom sústredil vyše 4 000 artefaktov ľudového ornamentu a prezentoval ornamentálnu tvorbu (Kromková 2014, s. 5)⁶.



Štefan Leonard Kostelničák v médiách

<https://korzar.sme.sk/c/5280360/stefan-leonard-kostelnicak-povysil-ornamenty-na-umenie.html>

<https://zivot.pluska.sk/zaujímavosti/majstra-ornamentu-komunisti-takmer-vymazali>

<http://www.slovacivosvete.sk/1326/stefan-l-kostelnicak.php>

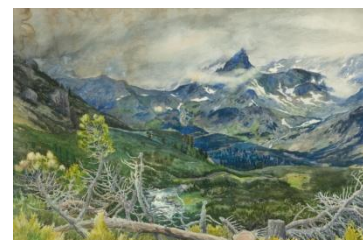
<https://snn.sk/news/vyzdobil-dokumenty-narodneho-vyznamu/>

14. február

Štáfl, Otaĕar

(30. 12. 1884 Havlíčkův Brod, ĀR – 14. 2. 1945 Praha)

- maliar, grafik
- pôvodne pôsobil ako textilný návrhár v podniku Bartoňovcov, ktorí ho zamestnávali ako kresliara predlôh pre tlač vzoriek na textile
- Slovensko Štáfl po prvý krát navštívil v roku 1912
- v januári 1922 mal pripravený súbor tatranských akvarelov, pretože v tom čase sústreďoval svoje tatranské obrazy, aby sa mohol pripraviť na vydanie samostatného tatranského albumu
- s myšlienkou založenia Symbolického cintorína prišiel Štáfl po prvý krát v roku 1922
- v nasledujúcich rokoch O. Štáfl vystavuje svoje tatranské obrazy na viacerých výstavách
- v roku 1928 vyšiel známy album akvarelov Vysoké Tatry
- koncom roku 1928 bol vyhlásený konkurz na prenájom Chaty pri Popradskom plese, vyhral ho maliar
- dňa 3. 8. 1938 menoval KĀST v Novom Smokovci O. Štáfľa a A. Lutonského, ako zakladateľov Tatranského symbolického cintorína
- od júna do septembra 1938 osobne osadil päťdesiat Fekaičových krížov
- na Popelcovú stredú, 14. 2. 1945, počas amerického náletu na Prahu, bomby zasiahli Štáflov pražský ateliér, pri nálete zahynul (Balejová 2004, s. 8-14)⁷.



⁶ KROMKOVÁ, Anna. 65 rokov od smrti Štefana Leonarda Kostelničáka. 2014

⁷ RUSNÁKOVÁ, Ľuba. Otaĕar Štáfl – Vlasta Štáflová. Tatranské listy: výber z korešpondencie, publicistiky, umeleckých textov, spomienok, vyznaní 1922 – 1948. 2004

Otakar Štáfl v médiách

https://sk.wikipedia.org/wiki/Otakar_%C5%A0t%C3%A1fl

http://www.literaturapp.6f.sk/index.php?option=com_content&view=article&id=87%3Atafl-otakar-1883-1945-&catid=37%3Acestopisy-publicistika-korepondencia&Itemid=61&showall=1

15. februára

Schneider, Ján

(16. 12. 1787 Veľká Lomnica – 15. 2. 1835 Veľká Lomnica)

- pedagóg
- v rokoch 1816-1835 bol profesorom práva na lýceu v Kežmarku
- stúpenec osvietených myšlienok Gregora Berzeviczyho a nemeckých filantropov, racionalista a neohumanista
- vďaka jeho charakterovým vlastnostiam sa mu podarilo stabilizovať profesorský zbor lýcea
- medzi jeho žiakov patrili K. Kuzmány, A. H. Škultéty, J. Záborský a iní
- inicioval prestavbu školskej budovy, modernizáciu učební a založenie knižnice (s. J. Blahoslavom Benedictim a J. Chalupkom vymohol v roku 1818 pre ňu povolenie od cirkevného konventu)
- pedagogickou i organizátorskou aktivitou sa zaslúžil o popredné miesto kežmarského lýcea medzi výchovnovzdelávacími ústavmi v Uhorsku (Balejová 1996, s. 124)⁸.

23. februára

Görgei, Štefan (Görgey)

(23. 2. 1825 Kežmarok – 11. 1. 1912 Budapešť)

- právnik
- príslušník šľachtického rodu Görgeyovcov z Hrhova a Toporca
- študoval na ev. lýceu v Levoči, na gymnáziu v Podolínci a v Prešove, na reformátorskej akadémii v Miskolci, na ev. lýceu v Bratislave, právo na ev. kolégiu v Prešove
- v roku 1843 bol jurátus súdnej tabule v Debrecene, v roku 1844 v Bratislave, v roku 1845 podnotárom Spišskej stolice, v roku 1847 dvorským agentom vo Viedni, v roku 1853 advokátom a v roku 1874 verejným notárom v Budapešti
- stal sa účastníkom buržoáznej revolúcie 1848-49, bol stotníkom revolučnej armády, pôsobil pri bratovi, v júli 1849 bol veliteľom práporu
- po porážke revolúcie bol prinútený až do roku 1853 slúžiť v cisárskej armáde
- do časopisov a novín prispieval básňami (uverejnil aj slov. ľudovú pieseň), politickými a historickými článkami, prekladal
- jeho najvýznamnejším dielom boli 3-zv. pamäti z revolúcie 1848-49 (Mináč 1987, s. 205)⁹.

Štefan Görgei (Görgey) v médiách

<https://www.geni.com/people/Istv%C3%A1n-G%C3%B6rgey-de-G%C3%B6rg%C5%91-et-Toporc/6000000071855127276>

http://www.agkff.de/wiki/Stefan_G%C3%B6rgey

⁸ BALEJOVÁ, Anna, Marta BORNEMISZOVÁ, Mária OROLINOVÁ a Ľuba RUSNÁKOVÁ. *Biografický slovník okresu Poprad: (od najstarších čias do roku 1996)*. 1996.

⁹ MINÁČ, Vladimír, Štefan KRIVUŠ, Michal ELIÁŠ, Štefan VALENTOVIČ, Michal MAHEĽ, Vladimír CIRBES, Jozef VLADÁR, Karol ROSENBAUM, Ján DEKAN, Štefan KOPČAN, Helena PÁLKOVÁ a Pavol HOLÉČZY. *Slovenský biografický slovník: (od roku 833 do roku 1990)*. 1987.

Udalosti (vyberáme ...)

375. výročie (1645)

Cech čizmárov v Kežmarku

„Cech vznikol v roku 1645 a mal 8 členov. Boli to Hans Knobel, Gabriel Kopnick, David Kopnick, Johannes Morvay, Zacharias Seitel, Martin Schröter, Andreas Simonides a Hans Scholtz. Cech nesmel vyrábať topánky, aby nepoškodil cech ševcov, a takisto nesmel vypracúvať kožu, aby nepoškodil garbiarov. Vyrábal paradne rozlične tvarované čizmy z rôznofarebnej ručne farbenej kože, siahajúce až po kolená. Čizma a pracovné nástroje s verpánkom (pracovná stolička na troch nôžkach) boli aj v znaku cechu. Každý majster mohol mať len jedného učňa, ktorý sa učil tri roky. Kto sa chcel stať majstrom, musel vyrobiť dva druhy čiziem, na ktorých nebolo vidieť žiadne šitie alebo šev, a papuče, tzv. gyulai papucs (Gyula je mesto v Maďarsku v Békešskej župe). Deň cechu pripadol na sv. Jána Krstiteľa. Vtedy sa volil aj cechmajster, čo bolo pravdepodobne spomienkou na niekdajšie Bratstvo sv. Jána. Pravidelne cechové zasadanie sa konalo raz za štvrtrok. Cechové artikuly zanechali aj predpísané štyri chody hostiny, ktoré musel pripraviť mladý majster po úspešnej skúške. V múzeu v Kežmarku ostali po čizmách dve cínové tabuľky cechmajstrov z rokov 1825 a 1829 a fajansový džbán z roku 1747. Na jeho čelnej strane je maľovaný oválny listový veniec, v ňom čizma, pod ňou trojnožka, po stranách pracovné nástroje. Cechová kniha z roku 1645 bola odovzdaná do archívu“ (Baráthová 2012, s. 204)¹⁰.

http://www.saske.sk/cas/archiv/1-2006/studie_lengova.html



Fajansový džbán z roku 1747

¹⁰ BARÁTHOVÁ, Nora. História Kežmarku: do polovice 18. Storočia. 2012.

145. výročie (1875)

Ruženina chata vo Vysokých Tatrách

„názov Ruženina chata dostala ako výraz vďaka populárnej budapeštianskej speváčke spišského pôvodu, barónke Ružene Graefl-Győrffy, ktorá na stavbu drevenej chaty venovala výťažok zo svojich vystúpení a získala aj milodary na jej výstavbu. Finančne prispel aj zakladajúci člen Uhorského karpatského spolku a popradský podnikateľ Dávid Husz, ktorý spolu s farárom Karolom Wünschendorferom, členom výboru UKS dohliadal na stavebné práce. Neveľká drevená chata s verandou sa dvomi nocľahárňami bola slávnostne otvorená v roku 1875. Od roku 1877 ju UKS prenajímal. Ako chatár tu pôsobil Aurel Schmör a po ňom pani Fogarassyová. V roku 1878 urobili drobné úpravy. V roku 1884 Ruženinu chatu odkúpila spišskosobotská lesná spoločnosť, ktorá bola vlastníkom pozemku. Ešte v tom roku tu postavila nový dvojpodlažný hotel Studený potok (Tarpatak szálloda, Hotel Kohlbach) s kuchyňou, reštauráciou pre 120 hostí, 15-timi hostovskými izbami a vyhliadkovou vežičkou. Jednoduchá Ruženina chata tak, samozrejme, stratila na popularite. Najskôr v nej bol obchod so suvenírmi, potom zamestnanecká ubytovňa, sklad a napokon maštaľ. V roku 1893 Ruženinu chatu úplne zničil požiar a nezachovala sa teda ani na pohľadniciach, iba na starých ritinách a na Divaldových fotografiách. Na jej mieste v roku 1895 postavili Ruženin hotel, ktorému poľskí turisti hovorili Ruženka, a vedľa neho malý kúpeľný dom. Nejaký čas sa tak označoval aj hotel Kolbach a celá skupina troch budov, ktorá v roku 1927 – už ako prosperujúce Studenopotocké kúpele – zhorela. Na mieste Ruženinej chaty vyrástla o šesť rokov neskôr Bilíková chata“ (Rusnák 2014, s. 64)¹¹.

https://sk.wikipedia.org/wiki/Ru%C5%BEenina_chata

<http://www.nostalgicketatry.sk/historia/hrebienoknovy/182-ruzenina-chata.html>



Ruženina chata

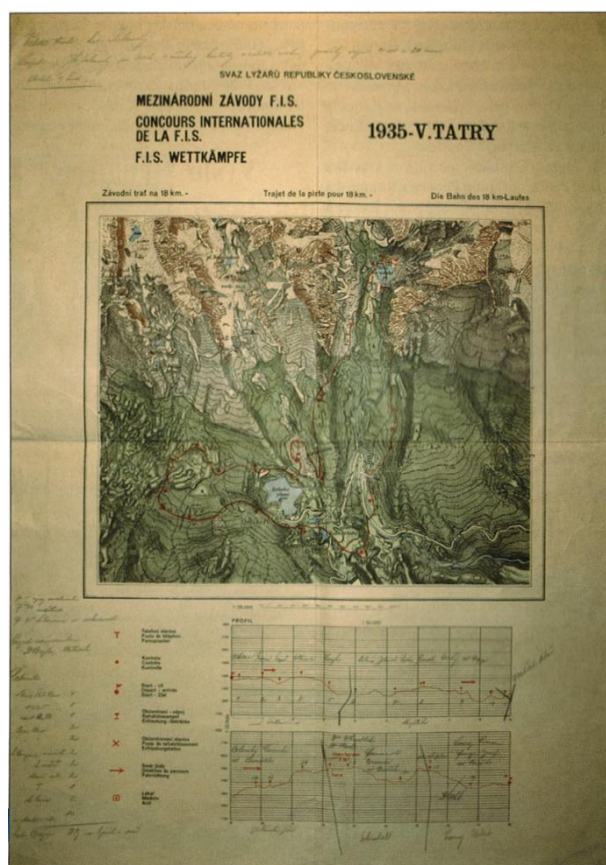
¹¹ RUSNÁK, Ernest. Ako vznikali turistické chaty a útulne na Slovensku. 2014.

85. výročie (1935)

Majstrovstvá sveta v klasickom lyžovaní (FIS) vo Vysokých Tatrách

„Po prvý krát sa majstrovstvá sveta v klasickom lyžovaní vo Vysokých Tatrách uskutočnili v roku 1935. Vtedy ešte pod názvom Preteky FIS. O právo ich usporiadania sa uchádzalo okrem Československa aj Anglicko. Účastníci kongresu vo švédskom Solleftea 24. februára 1934 pridelili tieto majstrovstvá Československu. Československý prípravný výbor ich 5. mája 1934 pridelil Vysokým Tatrám. Tie mali silných protikandidátov v Banskej Bystrici a Špindlerovom Mlýne. Na preteky FIS sa v roku 1935 prihlásilo 14 členských krajín, z ktorých sa tesne pred štartom ospravedlnili Taliani. Majstrovstvá sveta sa začali 13. februára 1935 o 13.00 hod. štartom štafiet na 4 x 10 km pred hotelom Grand v Tatranskej Lomnici. Pretekalo sa na dvoch desať kilometrových okruhoch. Prvý viedol z Tatranskej Lomnice na východ, prechádzal cez Tatranské Matliare, pokračoval hore dolinou Kežmarskej Bielej vody, kde sa asi po 1,5 km stáčil vľavo na západ. 14. februára sa uskutočnili na Štrbskom Plese preteky v behu mužov na 18 km. Na ďalší deň sa konali preteky v skokoch ako prvej časti severskej kombinácie. Vietor zapríčinil niekoľko pádov. Hlavným logom zrazu bol lyžiar v predklone“ (Rusnák 2010, s. 22-23)¹².

<http://www.podtatranske-noviny.sk/2015/02/dramy-rekordy-i-masaryk-aj-to-boli-nase-prve-preteky-fis/>



Mapka štafiet na 4 x 10 km na FIS 1935

¹² RUSNÁK, Ernest. Od konania majstrovstiev sveta v klasickom lyžovaní vo Vysokých Tatrách ubehlo 75 rokov. 2010.

70. výročie (1950)

Tatranský pohár v lyžovaní (Tatranská Lomnica, Štrbské Pleso)

„Prvý Tatranský pohár na našom území a súčasne 51. Majstrovstvá ČSR v roku 1950. Tieto preteky mali aj svoju zahraničnú účasť 8 reprezentačných družstiev a Ďalších pretekárov z lyžiarskych klubov. Spolu súťažilo viac ako 500 pretekárov a opäť v disciplínach alpského i severského lyžovania. Pretekársku premiéru mali zjazdovka z Lomnického sedla a mostík K-57 v Tatranskej Lomnici. Dominovali Fíni, iba skok vyhral František Felix a medzi združenármi bol na druhom mieste Melich. Nasledovala dlhá pauza v organizovaní Tatranského pohára, hoci viaceré celoštátne i medzinárodné preteky sa uskutočňovali. K obnoveniu došlo až v politicky predsa len voľnejšom roku 1967“ (Argalács 2001, s. 7)¹³.

<https://www.skstrba.sk/novinky/40-rocnik-tatransky-pohar/>



Mostík K-57 na Tatranskom pohári

¹³ ARGALÁCS, Mikuláš a Peter CHUDÝ. Návrat do histórie Tatranského pohára. 2001.

70. výročie (1950)

Spevácky súbor žien pri JRD v Kežmarku

„V roku 1950 na podnet Alexandra Futaša, vtedajšieho inšpektora kultúry Okresného národného výboru v Kežmarku, vznikol Spevácky súbor žien pri Jednotnom roľníckom družstve v Kežmarku. Združoval ženy rozmanitých profesií, ktoré popri plnení svojich pracovných povinností i starostlivosti o svoje rodiny sa schádzali na spoločné nácviky speváckeho repertoáru i ľudových tancov. S nacvičeným programom pravidelne vystupoval v Kežmarku, v okolitých dedinách i v novovzniknutom vojenskom priestore „Javorina“. Spevácky súbor mal dve výborné sólistky – Reginu Leščinskú-Murgašovú a Hedvigu Glodovú. Dirigentkou speváckeho súboru bola Jana Chovanová, korepetítorkou bola Júlia Mláková. Tance nacvičovala Zlatica Balogová. Bol to veľmi dobrý ženský spevácky zbor, ktorého činnosť sa skončila v roku 1959, keď Alexander Futáš odišiel do Košíc, kde sa stal prvým riaditeľom Štátneho bábkového divadla v Košiciach. Zachoval sa programový zošit z Krajskej prehliadky ľudovej umeleckej tvorivosti v Košiciach 7.-9. mája 1954, kde kežmarský spevácky súbor spieval zborové skladby L. Stančeka, F. Prášila, Piaseckého, J. Hrka a O. Francisciho“ (Baráthová 2014, s. 114-115)¹⁴.



Spevácky súbor žien pri JRD v Kežmarku (1950)

¹⁴ BARÁTHOVÁ, Nora. Život Kežmarku: v 13. až 20. storočí. 2014.

ZOZNAM BIBLIOGRAFICKÝCH ODKAZOV

ARGALÁCS, Mikuláš a Peter CHUDÝ, 2001. Návrat do histórie Tatranského pohára. In: *Tatranský dvojtyždenník*. Roč. 12, č. 24, s. 7. ISSN 1338-9882.

BALEJOVÁ, Anna, Marta BORNEMISZOVÁ, Mária OROLINOVÁ a Ľuba RUSNÁKOVÁ, 1996. *Biografický slovník okresu Poprad: (od najstarších čias do roku 1996)*. Poprad: Okresná knižnica a Miestny odbor Matice slovenskej. ISBN 80-88692-04-0.

BARÁTHOVÁ, Nora, Karin FÁBROVÁ, Marta KUČEROVÁ a Vladimír VRÁBLIK, 2012. *História Kežmarku: do polovice 18. storočia*. Kežmarok: Jadro. ISBN 978-80-89426-17-1.

BARÁTHOVÁ, Nora, Erika CINTULOVÁ, Jaroslav GROCHOLA, Lucia HARTINGEROVÁ, Milan CHOMA, Vladimír JANČEK, Andrej JANOVSÝ, Klára KUBIČKOVÁ, Mikuláš LIPTÁK a Jana VÍZNEROVÁ, 2009. *Osobnosti Kežmarku: (1206 – 2009)*. Kežmarok: Jadro. ISBN 978-80-89426-02-7.

BARÁTHOVÁ, Nora, Karin FÁBROVÁ, Jaroslav GROCHOLA, Andrej JANOVSÝ, Mikuláš LIPTÁK, Roman Porubän, Peter SLOVÍK a Julián ŠEVC, 2014. *Život Kežmarku v 13. až 20. storočí*. Kežmarok: Jadro. ISBN 978-80-89426-32-4.

KOVÁČIKOVÁ, Mira, 2001. Zmĺkol hlas rozprávača fascinujúcich tatranských táranín. In: *Tatry*. Roč. 40, č. 5, s. 5. ISSN 1335-6828.

KROMKOVÁ, Anna, 2014. 65 rokov od smrti Štefana Leonarda Kostelničáka. In: *Staroveštan*. Roč. 8, č. 41, s. 5. ISSN 1338-810X.

LAMPART, Anton, 1984. Odišiel najstarší tatranský chatár. In: *Vysoké Tatry*. Roč. 23, č. 5, s. 25.

MINÁČ, Vladimír, Štefan KRIVUŠ, Michal ELIÁŠ, Štefan VALENTOVIČ, Michal MAHEL', Vladimír CIRBES, Jozef VLADÁR, Karol ROSENBAUM, Ján DEKAN, Štefan KOPČAN, Helena PÁLKOVÁ a Pavol HOLÉCZY, 1987. *Slovenský biografický slovník: (od roku 833 do roku 1990)*. Martin: Matica slovenská.

MINÁČ, Vladimír, Viliam MRUŠKOVIČ, Dušan KATUŠČÁK, Michal ELIÁŠ, Štefan VALENTOVIČ, Augustín MAŤOVČÍK, Michal MAŤOVČÍK, Michal MAHEL', Vladimír CIRBES, Juraj VLADÁR, Karol ROSENBAUM, Ján DEKAN, Štefan KOPČAN a Helena PÁLKOVÁ, 1989. *Slovenský biografický slovník: (od roku 833 do roku 1990)*. Martin: Matica slovenská. ISBN 80-7090-019-9.

RUSNÁK, Ernest, Ladislav KHANDL a Eva POTOČNÁ, 2014. *Ako vznikali turistické chaty a útulne na Slovensku*. Poprad: Vydavateľstvo Region. ISBN 978-80-970183-4-4.

RUSNÁK, Ernest, 2010. Od konania prvých majstrovstiev sveta v klasickom lyžovaní vo Vysokých Tatrách ubehlo 75 rokov. In: *Tatry*. Roč. 49, č. 2, s. 22-23. ISSN 1335-6828.

RUSNÁKOVÁ, Ľuba, 2004. *Otakar Štáfl – Vlasta Štáflová. Tatranské listy: výber z korešpondencie, publicistiky, umeleckých textov, spomienok, vyznaní 1922-1948*. Kežmarok : Tlačiareň Kežmarok. ISBN 80-88692-15-6.